

DRÁCULA. LA LEYENDA JAMÁS CONTADA. ELS ORÍGENS DEL VAMPIR MÉS FAMÓS

Per Mateu Lucas Feliu

T.O.: *Dracula Untold*. Producció: Universal Pictures, Legendary Pictures, Michael De Luca Productions (Estats Units, 2014). Productors: Michael De Luca. Director: Gary Shore. Guió: Matt Sazama i Burk Sharpless (inspirat en eprsonatges creats per Bram Stoker). Direcció de fotografia: John Schwartzman. Muntatge: Richard Pearson. Música: Ramin Djawadi.

Intèrprets: Luke Evans (Vlad), Dominic Cooper (Mehmet), Sarah Gadon (Mirena), Charles Dance (Mestre Vampir), Art Parkinson (Ingeras), Paul Kaye (Lucian).

Color - 92 min. Estrena a Espanya: 24-X-2014.

Que Hollywood sembla estar escàs de noves idees és un tema molt recurrent en les converses i els debats cinèfils. Els *remakes*, els *reboots*, les adaptacions, les seqüeles i les preqüeles estan a l'ordre del dia, i crida l'atenció com darrerament s'estrenen molts films per explicar l'origen de personatges o històries emblemàtiques del cinema (el que alguns, fent broma, anomenem el "fenomen *Begins*": els superherois i algunes icones del cinema de terror són potser els que més han viscut aquest fenomen).

Enguany li ha arribat el torn a Dràcula, el vampir més famós i pare dels vampirs de la ficció actual. Moltes han estat les versions que s'han fet del clàssic de Bram Stoker, però mai havíem vist que es retratés íntegrament la història del príncep Vlad en el moment de la seva transformació en vampir. De fet, ni tan sols la novel·la original aborda aquests orígens.

Aquest plantejament no és que sigui el millor per anar a veure un film amb bones expectatives, i potser no atregui més que els fans dels vampirs en general o de Dràcula en particular. Però segurament aquest serà el públic que sortirà més satisfet del cinema, perquè la pel·lícula és un bon entreteniment, amb una història correcta i visualment atractiva, sense que els efectes visuals la facin pesada. A més a més, trenca amb la idea d'associar Dràcula al terror, sent aquesta una història d'èpica i aventura, d'herois, malvats i poders fantàstics.

La seva gran qualitat és el protagonista. Vlad és un personatge retratat de manera molt humana, amb trets d'heroi i d'anti-heroi, i enfrontat a una sèrie de dilemes que l'ajuden a acostar-se a l'espectador, a que aquest senti empatia per ell. És un gran encert per part dels guionistes la forma en què Vlad adopta els poders vampírics, donant-li l'opció de tornar a ser mortal si resisteix la temptació de mantenir per

sempre els poders i vendre definitivament la seva ànima. Això, juntament amb les reaccions que provoca la seva transformació en la gent que l'envolta ajuda a enriquir un argument que podria haver caigut fàcilment en la simplicitat. També mereix un elogi l'elecció de Luke Evans (un actor poc conegut ara per ara) pel paper del príncep Vlad, molt encertat per la caracterització física i de personalitat del personatge.

Per altra banda, els personatges secundaris tenen menys força dramàtica en la història. El sultà Mehmet, antagonista de la història, té el seu rerefons però no arriba a ser un antagonista memorable d'en Dràcula. Igualment passa amb la família d'en Vlad, que la seva força dramàtica està condicionada per la del protagonista, i és a través d'ell que l'espectador sent empatia amb la seva necessitat de protegir-los costi el que costi. Per tant, aquests secundaris perden pes propi per ser més aviat els complements del protagonista, que acapara tota l'atenció.

La producció tècnica del film és bona, malgrat que en algun punt es recreï amb l'ús de la càmera o dels efectes (l'escena dels ratpenats, cap a la recta final del film, en seria l'exemple més clar). Però com ja hem comentat, no abusa indiscriminadament d'aquests recursos, una agradable sorpresa sabent que el director, Gary Shore (que amb aquest film s'estrena en el camp del llargmetratge) va captar l'atenció de Hollywood amb *The Cup of Tears*, un fals tràiler on es succeeixen plans impossibles, passats de voltes i carregats d'efectes digitals.

Així doncs, *Dracula Untold* és un entreteniment més que correcte, una pel·lícula d'aquelles que diríem “de dissabte a la tarda”, però molt recomanable pels amants del personatge de Bram Stoker, i coincidim amb les veus que diuen que l'autor del Dràcula original hauria sortit satisfet de la sala si l'hagués pogut veure.

[<<volver](#)

